

- STAATSLIEDEN - UIT DEN WERELDOORLOG.

BARON SYDNEY SONNINO.

Hiehier 's mans zelfportret, van eenige jaren terug:
„Ik ben een oude locomotief, op 'n dood spoor gereden!”

Wie zóó over zichzelf oordeelt, is van meening, dat zijn rol uitgespeeld en zijn werk afgedaan is. Draagt hij dan daarbij de kroon der grijsheid en heeft hij ook niet meer zélf de ambitie om een rol van betekenis te spelen in zijn vaderland, dan verwacht men ook van zoo iemand niet veel meer te hooren, al heeft hij ook nog zulke groote talenten.

Zóó stond het met baron Sydney Sonnino, bij het uitbreken van den Wereldoorlog.

Maar juist deze oorlog, die anderen voorgoed van 't staatkundig tooneel verdwijnen deed en hun reputatie voor altijd knakte, heeft hem uit de vergetelheid naar voren gebracht, en sinds tal van maanden reeds is hij de man, die de staatkunde van zijn vaderland in anti-Oostenrijksche en daarna in pro-Entente-richting drijven blijft.

'n Eigenaardige figuur, die baron Sonnino!

Zoo heelemaal.... geen Italiaan....

Men denkt dan zoo licht aan een licht ontvlambaren, heet gebakenden, 't woord op de tong dragenden, gemakkelijk van stemming wisselenden zoon-van-het-Zuiden: vlug, kwiek, maar ook hartstochtelijk en fel.

Zoo iemand is Sonnino heelemaal niet.

Zoowel in zijn uiterlijk als in zijn optreden, lijkt hij wel de tegenvoeter te zijn van zijn volk en heeft hij nog de meeste overeenkomst met den kalmen, rustigen, gesoigneerden Engelschen gentleman.

Wat trouwens ook zoo 'n wonder niet is!

Vele jaren bracht hij buiten zijn vaderland in diplomatieken dienst door en dat geeft iemand al heel gemakkelijk een uitheemsch cachet.

Bovendien is hij maar voor de vaderlijke helft van Italiaanschen bloede.

Zijn moeder was een rasechte Engelsche vrouw, miss Georgine Terry, die zijn vader indertijd te Alexandrië in 't huis van den Britschen consul leerde kennen, toen hij daar ter stede bankdirecteur was.

Geen wonder dus, dat baron Sonnino altijd sterk Engelsche neigingen had.

Toch ging hij langen tijd met de politiek van het „Drievoudig Verbond” mee, omdat hij ook niet inzag, hoe Italië op andere wijze zijn positie als groote mogendheid zou kunnen handhaven.

Sonnino is in zijn lang en werkzaam leven meermalen minister, tweemaal zelfs minister-president geweest en altijd onder de vigureur van het „Drievoudig Verbond,” al mocht hij persoonlijk ook 'n vriend van Engeland zijn.

Nooit hield hij 't als minister tegenover de Kamer lang uit.

Daar is hij niet soepel en buigzaam genoeg voor.

Zoals zijn uiterlijke verschijning is: lang en stijf en zwijgend, zoo is hij ook in zijn optreden. Houdt hij een redevoering, dan zijn z'n gedachten wel overwogen, z'n argumenten sterk.... maar de voordracht is slap en eenontig, wat bij de Zuidelijke volken nog veel erger aangekend wordt dan bij ons. Nooit sleepte hij de Kamer mee.

Integendeel, — wilde zij z'n argumenten niet zwaar genoeg laten wegen: hij bedelde niet om de gunst en ging dan liever heen!

Trouwens, hij heeft zijn vaderland ook buiten 't ministerambt gediend!

Zoo heeft hij b.v. de toestanden op het veelszins ongelukkige Sicilië bestudeerd en zijn ervaringen in een standaardwerk opgenomen, dat nog steeds de vraagbaak is voor ieder, die de economische toestanden op dat eiland wil leeren kennen en wil trachten ze te verbeteren.

Maar hij was nu oud, en had, meende een iegelijk, hijzelf in de eerste plaats, voorgoed zijn pensioen; 'n oude locomotief op een dood spoor....

Tot de oorlog kwam, de Wereldoorlog!

Die zooveel reputatiën vernietigde, zoovele grootheden van hun voetstuk stiet, en anderzijds, denk aan Hindenburg! mannen, die op 't kerkhof hun grafstede al uitgekozen hadden, in 't rumoerige, werkzame leven terugriep.

Dat laatste was ook met Sonnino het geval.

De rol, die Italië heeft gespeeld, — Italië, dat als de derde mogendheid in 't Drievoudig Verbond, eer er 'n jaár gestreden was, de spits van zijn degen tegen den bondgenoot richtte,.... die rol bespreken we thans niet.

Hierover zal de Historie vonnis strijken.

En het eindoordeel is aan Hem, die Zich nimmer in Zijn oordeelen vergist!

Maar *dít* weet men, dat Italië in Mei '15 zich met groot enthousiasme, dat Regeering en Vorstenhuis meesleepte, op Oostenrijk wierp.

Gelukkig, dat de markies di San Giuliano, de oprechte voorstander van den Driebond, dezen ommekeer niet meer beleefde, — 't zou niet slechts een nagel áán, maar 't zou het deksel óp zijn doodkist zijn geweest!

In October '14 was hij overleden.

Een der grootste verliezen, die Duitschland buiten de slagvelden getroffen hebben.

Toén haalde Salandra, de minister-president, die een nieuwe „kracht” voor Buitenlandsche Zaken moest hebben, en in de gegeven omstandigheden een „eerste” kracht, de oude locomotief van 't doode spoor weg en zette hem voor den grooten trein.

Met zijn Engelsche sympathieën was een man als Sonnino, die wel nooit de

volksgunst zócht, maar zéér wel de volksstemmingen vóelt, thans in het Italiaansche kabinet zeer goed op zijn plaats, en Von Bülow, de Deutsche gezant, die 't onmogelijke beproefd heeft, om Italië buiten den strijd te houden, merkte al dra, dat de koel-beleefde Sonnino zijn program kláár had en dat niets hem bewegen zou van dat program af te wijken.

En dat program had als einddoel: *Oorlog*.

't Was voor den ouden man een schoone dag in zijn leven, toen de koning hem eindelijk machtigde aansluiting te zoeken bij de „Entente” en het „Drievoudig Verbond” op te zeggen!

Sinds kwamen echter de tegenspoeden.

De groote aanval der Oostenrijkers in Mei.

Die indirect Salandra's val bewerkte, toen hij weigerde de Kamer al die inlichtingen te geven, welke zij begeerde. Eigenaardig kan het toch gaan....

Salandra, die hem uit zijn vergetelheid naar voren haalde, viel, — Sonnino zélf zit, naar 't schijnt, des te vaster in 't zadel! Ook in het nieuwe kabinet was hij voor Buitenlandsche Zaken „de” man, en de verovering van Görz, nu kort geleden, 't eerste succes van betekenis voor de Italianen in den krijg, zal zijn aanzien bij koning en volk niet weinig hebben verhoogd.

P. Br.

